

Abraham Hans
DE VLAAMSE BOSKEREL

XVIII. HAAT

Thilde zat in de hut. Twee dagen pas rustte vader op het kerkhof. Ach, wat miste ze hem. Wat scheen dit kamertje nu hol en leeg.

Daar, in het door Verdonk met eigen hand gesneden rek hing de doorrookte pijp, en op de schouw lag de nog half gevulde tabaksblaas. Ze schenen te wachten op hun eigenaar, die zich rokend bij de haard zou neerzetten.

De lichtbak en de knuppel stonden als rouwend in de kast achter de trapladder. En nevens de deurzijde hing het doodsprentje:

« Bid voor de ziel

van

Antonius Verdonk »

De regen plaste. Het was nog altijd hetzelfde, droevig, vooral schadelijk weer. De aanhoudende regen dreigde een ramp te worden voor de landbouw. Er werd op de deur geklopt. Thilde vroeg luid wie er was. Tot haar verbazing hoorde ze de stem van de baron. Hem binnenlaten? Zou vaders schim niet plotseling opdoemen, zou het woord loeder niet weerklinken?

Thildes hand beefde.

— Ik moet u spreek! klonk het ongeduldig.

Over Eduard? Misschien nieuws van hem, misschien toch een breuk, het einde? Thilde's hart begon geweldig te kloppen. Maar het was beter zekerheid te hebben, de slag onmiddellijk te ontvangen, als deze vallen moest. Ze schoof de grendels weg en opende de deur.

De baron was diep in zijn mantel gedoken. Een knecht hield een grote paraplu boven hem open.

Xavier van Boschdale stapte, zonder op een uitnodiging te wachten, binnen, en bleef bij de vlamme haard staan.

— Reste là! riep hij tot zijn dienaar, die de meester, schoon aarzelend wilde volgen.

— Uw vader is dood, zei hij dan.

— Ja, mijnheer de baron, hernam zij droevig.

En plotseling zag zij haar vader weer, ginds in het smalle ijzeren bed van het gevangenhospitaal, en iets hards kwam in haar trekken, een krachtig geflikker in haar oog.

— Wat wilt kij doen nu, dat houwelijk met monsieur Eduard, onmogelijk. C'est de misère n'est ce pas, ik u koed wil doen. De garde-chasse u bemin. Kij met hem trouw. Ik u keef een schoon huis en uw mari goed salaire. Theophiel est un bon garçon.

Thilde werd eerst bleek, dan rood: haar wezen gloeide van verontwaardiging, haar ogen flikkerden.

— Wat? Hij kwam haar voorstellen zich aan haar belager, aan de ellendige verleider van Zoete, aan de vijand van haar vader te verkopen, voor een schoon huis en loon.

— Baron gij moet ons, de gewone mensen, wel diep verachten! antwoordde Thilde die trachtte kalm te blijven. Ga heen, baron. Ik ben slechts een arme deerne... Ik kan niet meer spreken, ga heen.

Grote tranen sprongen in haar ogen.

— Kij niet aanvaardt. Kij meer wilt, hoeveel?

— Zult ge heen gaan! kreet het jonge meisje. Zeg, zult ge gaan. Hier ben ik meester. Ik kan nu niet spreken... Tart me niet tot het uiterste. Ga heen, zult ge dan heengaan?

En in snikken uitbarstend, greep het meisje de tweeloop van haar vader en ze herhaalde hartstochtelijk:

— Terg me niet, ga dan heen!

De baron verschoot van kleur.

— Ah ça! riep hij verschrikt. Le même caractère, c'est une Verdonk! En in het gelaat daar voor hem las hij zoveel woede en haat, dat hij zich niet veilig gevoelde in deze hut en vlug naar buiten sprong.

Thilde wierp de deur toe, zette het geweer in de hoek, en viel met het hoofd op de tafel, zenuwachtig wenend.

— Vader, arme vader! kermde ze. Nu durft hij zo spreken, nadat hij u dood gemarteld heeft, vader!

En Thilde zag hem weer, de Vlaamse boskerel, daar op de stoel, met zijn stomparm, of op het leger van mos, gloeiend van de koorts. Hier voor het raam, hijgend van verlangen om naar buiten te mogen gaan, of ginds in het smalle ijzeren bed van de gevangenis.

De kloeke brave vader was plotseling weggerukt. En het was het werk van de man, die een zedeloze kerel op haar afzond en nu durfde voorstellen haar aan die ellendeling te koppelen, om zijn valse eer te handhaven. Maar hij was toch ook Eduards vader.

— Eduard was uiteindelijk ook een van Boschdale, bedacht ze. Vertwijfeling rees plots in haar gesard gemoed. Was het gewoon niet beter zelf de baronszoon op te geven en trouw te blijven aan de nagedachtenis van haar vervolgde vader. Als een echte kerelsdochter, een vrije Verdonk door het leven te gaan?

Ze balde de vuisten, haar mooie rozige lippen vervloekten het adellijk geslacht der van Boschdales. Haar anders zo zachte blauwe ogen fonkelden van de haat, die tevens haar ranke lichaam trillen deed.

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

ABRAHAM HANS

DE VLAAMSE BOSKEREL

volksroman bewerkt door Jan Marchau

bewerking © 1982-2018, Jan MARCHAU

HELIOS N.V.
ANTWERPEN / AMSTERDAM